

Arrest

nr. 206 667 van 10 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 9 februari 2018 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar een nader te bepalen datum en wordt teruggezonden naar de algemene rol om behandeld te worden door een kamer samengesteld uit meerdere rechters.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 september 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 28 januari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 14 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 17 februari 2017.

1.4. Op 14 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 mei 2017 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing.

1.5. Op 10 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 23 mei 1984 in Hebron, maar u woonde steeds in het dorp Beit Ummar. U bent van Palestijnse origine. Op 4 september 2013 kwam u in België aan en de volgende dag diende u een asielaanvraag in. U zou problemen hebben gehad met Hamas. Op 11 september 2014 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in uw dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het statuut van subsidiaire bescherming genomen, omdat uw problemen met Hamas niet geloofwaardig werden bevonden. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar op 13 april 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS.

Op 28 januari 2016 diende u een tweede asielaanvraag in en op 14 december 2016 werd deze in overweging genomen. Op 16 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing werd op 12 mei 2017 door het CGVS ingetrokken.

U houdt vast aan de problemen met Hamas die u ook in uw eerste asielaanvraag aanhaalde en u stelt dat deze problemen nog steeds actueel zijn. Daarnaast haalt u echter de confiscatie van uw land door de Israëlische bezettingsmacht aan.

U en uw broers bezitten zes stukken landbouwgrond. Voor 2005 werden die niet onderhouden, maar vanaf dan begonnen u en uw broers die opnieuw te bewerken. Zowel toen als nu wordt het bewerken jullie sterk bemoeilijkt door de aanwezigheid van Joodse kolonisten uit nederzettingen in de omgeving. Zij intimideren Palestijnse landbouwers en vernielen soms de gewassen. Ook de Israëlische militairen leggen jullie heel veel beperkingen op. Zo beperken de controleposten jullie bewegingsvrijheid, wordt jullie soms de toegang tot jullie gronden ontzegd en kunnen geen tractors op de gronden worden gebruikt omdat het risico bestaat dat die door het leger worden geconfisqueerd.

In 2015 werd het vroegere ziekenhuis Beit Baraka in Beit Ummar opgekocht voor Joods kolonisten om er een nederzetting van te maken. Van de zes stukken landbouwgrond die u en uw broers bezitten liggen er drie naast Beit Baraka. Twee andere stukken liggen ook in de omgeving. Hierdoor bestaat het risico dat die gronden in de toekomst in de nederzetting worden opgenomen. Inderdaad deelden de Israëlische autoriteiten aan de gemeente Beit Ummar het traject van toekomstige veiligheidshekken en veiligheidsmuren mee, en uit die plannen bleek dat een hek rond Beit Baraka gepland is. Volgens de plannen die voor handen zijn zouden drie van jullie stukken landbouwgrond aan de andere kant van dat hek komen te liggen, waardoor u vreest die in de praktijk kwijt te zijn. Reeds maken Israëlische soldaten en Joodse kolonisten het uw broers heel moeilijk om de gronden naast Beit Baraka te bewerken. Vaak worden ze tegengehouden omdat die gronden naast de nederzetting nu militair domein zouden zijn. Uw broers proberen er op zaterdag heen te gaan wanneer ze tijd hebben.

Dit risico van confiscatie komt bovenop de andere problemen die jullie hadden door de aanwezigheid van Joodse kolonisten en Israëlische militairen rond Beit Ummar.

Toen u 16 jaar was werd u een dag vastgehouden door Israëlische troepen nadat Israëlische soldaten bekogeld werden door Palestijnse jongeren, iets waar u niets mee te maken had. In 2005 werd u opgeroepen voor verhoor. Dit duurde 4 uur en u werd uitgevraagd over uw activiteiten, uw contacten en dergelijke. Jullie hadden het extra nadeel dat jullie huis vlakbij de begraafplaats van Beit Ummar ligt, van waar jongeren regelmatig Israëlische soldaten bekogelen, waardoor het in jullie omgeving vaak gespannen was. Bij jullie huis is een permanente Israëlische controlepost geplaatst, waardoor jullie bewegingsvrijheid wordt ingeperkt aangezien jullie daar regelmatig worden tegengehouden en ondervraagd.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een Arabisch artikel over kolonistenpatrouilles in de omgeving, twee attesten van de gemeente die jullie grondbezit bevestigen en attesteren dat jullie huis in C-gebied ligt, documenten waarin details over drie van jullie gronden worden gegeven, een kaart waarop jullie gronden staan aangeduid en het traject van geplande hekken en muren, foto's van jullie gronden en omgeving, een reeks artikels over de situatie in Beit Ummar, een artikel van Mondoweiss, bijkomende artikels voorgelegd door uw advocaat, een brief van BCHV en uw studentenkaart van de universiteit van Gent.

In het kader van uw eerste asielaanvraag legde u reeds uw identiteitskaart voor, twee medische rapporten, drie attesten van 'Save the Children', uw bachelor-diploma, een attest van UNFP, een attest van uw Engelse taalopleiding, een attest van permaculture, een lidmaatschapsattest van Fatah, een woonattest, foto's in het ziekenhuis en foto's van uw activiteiten bij GREAN.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 11 september 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw problemen met Hamas niet aannemelijk maakte. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 13 april 2015.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. In uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw toenmalige problemen met Hamas en u stelt dat die nog steeds actueel zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 17/02/2017, p. 6-7). Er deden zich echter geen nieuwe incidenten voor in deze kwestie en u legt geen nieuwe stukken voor ter ondersteuning van dit probleem (zie CGVS, p. 6-7). U bracht dus niets aan dat het oordeel van het CGVS wat betreft uw Hamas-probleem zou kunnen veranderen en het CGVS kan bijgevolg niet anders dan opnieuw oordelen dat deze problematiek niet aannemelijk is.

Hieronder wordt de problematiek van de gevreesde confiscatie van uw landbouwgronden besproken.

U legde uitgebreide verklaringen af over de vele nadelen die u en uw familie ondervonden door de aanwezigheid van Joodse nederzettingen en Israëlische militairen, over de beperking van jullie bewegingsvrijheid en over alle maatregelen en acties die worden ondernomen om landbouw op Palestijnse gronden te verhinderen. Deze verklaringen worden door het CGVS niet betwist. Ook kon u door middel van uw verklaringen en de voorgelegde stukken aannemelijk maken dat u en uw broers verscheidene stukken landbouwgrond in en rond Beit Ummar bezitten, en dat er een risico bestaat dat jullie de toegang tot enkele van die gronden zullen verliezen door de constructie van hekken of muren om de nieuwe Joodse nederzetting in Beit Baraka te beschermen. Op basis van uw verklaringen en de voorgelegde stukken kan het CGVS echter niet concluderen dat de discriminatoire acties tegen u en uw familie aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus, en dit omwille van de volgende redenen:

Ten eerste moet het CGVS vaststellen dat u en uw familie niet afhankelijk zijn van de opbrengst van de bewuste gronden om in jullie levensonderhoud te voorzien. Zo hebben uw broers en de echtgenoten van uw zussen allemaal andere hoofdkomsten (zie CGVS, p. 3, 4, 5, 6). Enkel de echtgenoot van een van uw zussen is landbouwer in hoofdberoep (zie CGVS, p. 4).

U stelt ook duidelijk dat de gronden weinig opbrachten en dat jullie die eerder bewerkten om ze te beschermen tegen bezetting door de naburige nederzettingen dan om er inkomsten uit te halen (zie CGVS, p. 12). Dit blijkt ook uit het feit dat de gronden vóór 2005 bijna niet werden onderhouden (zie CGVS, p. 7, 11-12) en dat het geen financiële noodzaak was die u ertoe bracht ze te beginnen bewerken (zie CGVS, p. 7, 12). Uw broers proberen in uw afwezigheid de gronden en gewassen te onderhouden, maar het is voor hen duidelijk een nevenactiviteit (zie CGVS, p. 7, 12). Indien het werkelijk zover komt dat jullie de toegang tot een deel van jullie gronden wordt ontzegd – hoe onrechtmatig en discriminatoir dit ook moge zijn – zal dat het jullie niet onmogelijk maken zichzelf te onderhouden en in de regio te blijven wonen.

Ten tweede moet vermeld dat de gevreesde de facto confiscatie van enkele van jullie landbouwgronden door de bouw van een hek/muur – nog niet heeft plaatsgevonden. U maakte aannemelijk dat plannen werden opgesteld om een dergelijk hek te bouwen (zie CGVS, p. 9), maar de werkelijke bouw ervan ging nog niet van start (zie CGVS, p. 11), noch is een startdatum voor de bouw gekend (zie CGVS, p. 14) en de pogingen om de bouw tegen te gaan zijn nog niet ten einde (zie CGVS, p. 12-13). In die zin is uw vrees voor confiscatie tot nu toe hypothetisch.

Ten derde is het cruciaal voor ogen te houden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot het bekomen van nationale bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Uit uw verklaringen blijkt dat de gemeente van Beit Ummar pogingen onderneemt om de bouw van het hek tegen te gaan. Deze procedure zou nog steeds lopende zijn. U stelt voorts dat de zaak normaal gezien uiteindelijk aan het oordeel van een Israëlische rechtbank onderworpen zal worden (zie CGVS, p. 12). U weet niet of dit ondertussen al gebeurd zou zijn. (zie CGVS, p. 13) U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er tegen de pogingen tot confiscatie van jullie landbouwgronden geen nationale bescherming kan geboden worden of dat hier geen bereidheid toe bestaat.

In dezelfde lijn wordt van een asielzoeker verwacht dat hij zoveel mogelijk informatie bekomt over de stand van zaken van zijn problemen en over de pogingen om nationale bescherming te bekomen. Hierbij moet worden vastgesteld dat u in gebreke blijft. Zo kan u niet specificeren wat de gemeente precies onderneemt om de bouw van het hek tegen te gaan (zie CGVS, p. 12), doch kan u slechts zeggen dat de zaak normaal gezien aan het oordeel van een Israëlische rechtbank zal onderworpen worden, maar dat dit nog niet het geval is zover u weet (zie CGVS, p. 12-13). Ook opvallend is dat u niet kan verduidelijken hoeveel andere grondeigenaars eveneens riskeren hun gronden te verliezen (zie CGVS, p. 13). Dit is relevant omdat men kan aannemen dat de met confiscatie bedreigde eigenaars in de mate van het mogelijke collectief actie nemen, om zo meer gewicht in de schaal te kunnen leggen. Dat u niet vertrouwd bent met hoeveel andere betrokken eigenaars er zijn, maakt duidelijk dat u de zaak niet van nabij opvolgt en u er weinig mee inlaat. Nochtans kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u er alles aan zou doen om informatie te bekomen over de evolutie van uw problemen en zich zou bevragen over het lot van eventuele andere grondeigenaars, aangezien dergelijke informatie van primordiaal belang is om uw persoonlijke situatie correct te kunnen inschatten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds contact hebt met uw familie in de Westelijke Jordaanoever, zodat het niet onredelijk is te verwachten dat u informatie kan inwinnen over de huidige stand van zaken en de mogelijke problemen die de andere grondeigenaars in de gemeente Beit Ummar ondervinden (zie CGVS, p. 5). Het feit dat u nalaat zich grondig te informeren over het verder verloop van de situatie wijst op een desinteresse in uw hoofde en doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten vierde moet de aandacht gevestigd worden op het feit dat uw asielaanvraag is gecentreerd rond landbouwgronden die zich in de Westelijke Jordaanoever bevinden. U vreest dat die gronden worden geconfisqueerd (zie CGVS, p. 9, 10, 11), en het is klaarlijk op de eerste plaats om precies dat tegen te gaan, dat jullie die grond doorheen de jaren zijn blijven bewerken (zie CGVS, p. 7, 12). Het is dan ook niet duidelijk in welke zin een vlucht naar België u in deze kwestie zou helpen. Immers: enerzijds bemoeilijkt uw afwezigheid van de Westelijke Jordaanoever naar alle waarschijnlijkheid het behoud van de gronden gezien u er zelf niet op kan werken of ze op andere wijze kan beschermen. Anderzijds stelt u door te vertrekken zichzelf in de onmogelijkheid de bewuste gronden te bewerken en te gebruiken, wat in feite gelijk valt met het gevreesde resultaat van de eventuele confiscatie. In die zin lijkt de bewerking van de gronden opgeven een spijtige maar logischere stap, dan de drastische beslissing om naar België te vluchten.

Uw gestelde nood aan asiel door deze kwestie is met andere woorden niet logisch. Hierbij kan opnieuw naar het hierboven geargumenteerde punt worden verwezen dat jullie niet afhankelijk van de landbouwgronden voor jullie levensonderhoud.

Daarnaast vermeldde u nog andere incidenten met Israëlische soldaten of Joodse kolonisten: soms werden jullie van jullie gronden verjaagd, Joodse kolonisten intimideerden jullie en een keer richtte een kolonist zelfs een pistool op u (zie CGVS, p. 7, 9, 10). Kolonisten namen acties om de bewerking van jullie gronden te bemoeilijken en vernielden soms jullie gewassen (zie CGVS, p. 7). Het Israëlische leger legde jullie allerhande beperkingen op die jullie hinderden in het bewerken van de gronden (zie CGVS, p. 7, 13). Zonder de door u aangehaalde incidenten met de Joodse kolonisten te willen minimaliseren, dient er evenwel op gewezen te worden dat daden van vervolging zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatoire maatregelen opgelegd door het Israëlische leger van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde incidenten bemoeilijkten weliswaar de bewerking van jullie gronden, maar er kan niet gesteld worden dat hierbij sprake is van een schending van artikel 2 EVRM (recht op leven) of dat het minimum niveau van hardheid opgelegd door artikel 3 EVRM bereikt werd. Evenmin kan gesteld worden dat uw leven ondragelijk gemaakt werd, daar, zoals reeds eerder werd opgemerkt, u en uw familie niet afhankelijk zijn van de opbrengst van deze gronden om in jullie levensonderhoud te voorzien. Bovendien dienen deze handelingen gekaderd te worden in de pogingen tot confiscatie van jullie landbouwgronden, waarvan u niet heeft aangetoond dat hertegen geen nationale bescherming kan geboden worden of dat hier geen bereidheid toe bestaat.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u uw nood aan asiel niet aannemelijk kon maken, zodat de vluchtelingenstatus u wordt geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag werden reeds in die beslissing besproken. De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag tonen uw grondbezit aan, alsook het probleem met de nederzettingen rond Beit Ummar. Verder tonen ze uw identiteit aan en het feit dat u studeerde aan de universiteit van Gent. Dit zijn allen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De brief van het BCHV bevat een redenering over waarom de grondproblematiek in Beit Ummar als vervolging dient beschouwd te worden. Hierboven werd uitgelegd waarom het CGVS die redenering in dit geval niet kan volgen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de Israëlische operaties "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en "Beschermde Rand" in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's mondten manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten.

Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de wettelijke en feitelijke basis voor de kwalificatie die verwerende partij geeft aan de feiten ontbreekt. Verwerende partij stelt de nakende confiscatie van zijn grond gelijk met 'discriminatoire acties', en dat zou geen vervolging zijn omdat hij niet afhankelijk is van de opbrengst van de grond. Dit is volgens verzoeker zowel juridisch als feitelijk verkeerd.

Feitelijk klopt het geenszins dat verzoeker en zijn familie niet afhankelijk zouden zijn van de gronden om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoeker licht toe: *“Feitelijk is het zo dat verzoeker en zijn familie niet 100 procent afhankelijk zijn van de grond, maar ook nog inkomen hebben uit andere professionele activiteiten. Niet volledig afhankelijk zijn van iets is hoegenaamd niet hetzelfde als niet afhankelijk zijn van iets.*

De familie heeft geen cent te veel en kan momenteel louter in hun bestaan voorzien. Verzoeker verklaart in zijn gehoor dat zijn familie hem geenszins kan ondersteunen (CGVS pg. 5-6), en dat hij soms iets stuurt als hij extra heeft. De familie is altijd al afhankelijk geweest van de grond om zelf van de gewassen te leven, en van het geld dat de verkoop van gewassen opbrengt.

Zeker in de laatste 12 jaar nu de grond intensiever bewerkt wordt. Feitelijk klopt het geenszins dat verzoeker en zijn familie niet afhankelijk zouden zijn van de gronden om in hun levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker verklaart dat de grond altijd al bewerkt werd. Voor 2005 waren verzoekers ouders reeds boeren. Met hun gezin leefden ze van de opbrengsten van onze gronden. Daarop stonden voornamelijk wijnstokken, vijgenbomen en olijfbomen. Vroeger bewerkten zijn ouders de grond met de hulp van dieren: een ezel. Verzoeker heeft hier een foto van. De vruchten van de grond werden verwerkt zowel tot voeding voor de ganse familie, reserves voor de winter en een deel werd verkocht om geld te verdienen.

Vanaf 2005 is verzoeker de grond intensiever gaan bewerken. Verzoeker verklaart in zijn gehoor dat het de bedoeling was "inkomen te vinden voor de familie (CGVS pg. 7)". Hij gebruikte een tractor en daardoor konden ze meer stukken bewerken. Sinds 2005 heeft hij 600 extra bomen aangeplant. Bovendien heeft hij cursussen perma-cultuur gevolgd om op die manier de grond op een betere manier te kunnen verzorgen.

Er staan 8 verschillende soorten appelbomen om het gehele jaar door vruchten te kunnen plukken, gebruiken en verkopen. Er staan ook pruimenbomen, perzikbomen, granaatappelbomen, perenbomen, abrikozen- en amandelbomen, zowel voor eigen gebruik als voor verkoop.

Ze waren vroeger en ook nu afhankelijk van de opbrengst van onze grond. Verzoeker verklaart aan zijn raadsman per e-mail: "Dit is mijn verhaal. Mijn grond werd geconfisqueerd. Dat is mijn bestaansmogelijkheid. De grond is mijn inkomen en toekomst. Zonder de grond heb ik geen inkomen en toekomst meer. Dat treft mijn persoon. Dit is mijn persoonlijke situatie en probleem. Het is voor alle Palestijnen moeilijk te leven onder de bezetting maar niet alle Palestijnen worden zo rechtstreeks getroffen als ik nu." (bijlage 3)."

Juridisch klopt het dan weer niet dat de confiscatie van de grond op zichzelf wordt gekwalificeerd en niet in relatie tot het van de grond verjaagd worden, geïntimideerd worden, bedreigd worden met een pistool, het vernielen van gewassen, de bewegingsbeperkingen opgelegd door het IDF, de arbitraire detentie waaraan verzoeker onderworpen werd, het beperkt worden in bewegingsvrijheid door naast een weg die door kolonisten gebruikt wordt te wonen, lastig gevallen worden door het Israëliësche leger, aangevallen worden door de nabijheid tot het kerkhof van waaruit Palestijnse jongeren stenen gooien naar de nederzettingen, het beschoten worden, etc... De confiscatie van de grond dient naar het oordeel van verzoeker beoordeeld te worden in het kader van de algemene bezettingssituatie en van het conflict waarbij mensenrechten van één bevolkingsgroep op grote schaal worden geschonden als een systemische vervolging gericht tegen hen, en met specifieke aandacht voor de situatie van de inwoners van het gebied area C. Tevens dient de confiscatie beoordeeld te worden vanuit het doel ervan, met name de stelselmatige inname van Palestijnse grond en de kolonisatie ervan, en niet als geïndividualiseerd t.o.v. één persoon. Verzoeker benadrukt dat hij niet louter als individu wordt vervolgd omwille van zijn unieke kenmerken, doch hij wordt vervolgd als deel van een systematisch getroffen groep die zichzelf als volk definieert, met een gezamenlijke geschiedenis, een collectieve identiteit, een collectief geheugen, en een collectieve appreciatie van hetgeen hen wordt aangedaan als leden van die groep. Wat gebeurt in de area C gebieden is geen 'gewone' onteigening, maar bevolkingskolonialisme. Het wordt niet één persoon aangedaan, maar een groep mensen die zich als volk identificeert. De impact van wat iemand wordt aangedaan als lid van een groep treft die groep, niet louter het individu dat concreet slachtoffer is geworden. De reden hiertoe is dat het elk ander lid van die groep had kunnen treffen louter door het feit dat ze dit lidmaatschap als kenmerk delen. Zonder dat lidmaatschap treft het hen niet. Verzoeker voegt hier aan toe dat de nederzettingenpolitiek en de bezetting geen discriminatie uitmaken in de klassieke zin. Dat zou een onderschatting zijn van de aard van het koloniaal project, en van de impact ervan op de bevolking.

Vervolgens ontwikkelt verzoeker een theoretisch betoog aangaande de vraag wanneer discriminatie 'vervolging' uitmaakt, hierbij refererend aan onder meer het EU-recht en rechtspraak van het EHRM, rechtsleer, richtlijnen van UNHCR, bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie (CERD), bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, en het arrest X, Y en Z van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 7 november 2013, nr. C-199/12, C-200/12 en C-201/12) waarin het Hof beoordeeld heeft welke daden vervolging kunnen uitmaken. Hij argumenteert dat de confiscatie van de grond, het van de grond verjaagd worden, geïntimideerd worden, bedreigd worden met een pistool, het vernielen van gewassen, de bewegingsbeperkingen opgelegd door het IDF, arbitraire detentie, het beperkt worden in bewegingsvrijheid door naast een weg te wonen die door kolonisten gebruikt wordt, het lastig gevallen te worden door het Israëliësche leger, aangevallen worden door de nabijheid tot het kerkhof van waaruit Palestijnse jongeren stenen gooien naar de nederzettingen, het beschoten worden, ... stukken verder

gaan dan de voorbeelden die gewoonlijk gegeven worden van discriminatie, de fysieke en psychische integriteit aantasten, een aanslag op de menselijke waardigheid zijn en stuk voor stuk op zich staande schendingen van grondrechten vormen (het recht op eigendom, het recht op zelfbeschikking, het recht op een privéleven, bewegingsvrijheid, het recht op leven, het recht om niet mensonwaardig behandeld te worden, het recht op de bescherming van de fysieke integriteit, ...). Dit valt geenszins te reduceren tot 'gewone' discriminatie, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat de militaire aanwezigheid en bijhorende beperkingen van de bewegingsvrijheid, de gewelddaden en vergeldingsacties omwille van de Palestijnse jongeren op het kerkhof, dagelijks plaatsvinden. Het is een continue inbreuk op fundamentele rechten, op de bewegingsvrijheid, op het recht op veiligheid, zelfontplooiing, menselijke waardigheid, die ook in de toekomst niet zal ophouden te bestaan. Met de nabijheid van de nederzettingen en de confiscatie van de grond zitten de settlers en het IDF hen nu immers nog dichter op de huid dan voorheen, wat zorgt voor verdere escalatie en intensivering van de mensenrechtenschendingen. Er kan van verzoeker en zijn familie ook niet verwacht worden dat ze hun gronden zomaar opgeven, zonder protest, wat opnieuw tot gewelddaden van de kant van de settlers en het IDF zal leiden. Verwerende partij kan niet van verzoeker verwachten dat hij 'discreet' de kolonisatie van zijn land ondergaat. Er kan niet worden verwacht dat verzoeker en zijn familieleden zich niet verzetten. Als verzoeker daar blijft wonen dan zal hij naar eigen zeggen het slachtoffer worden van fysiek geweld. Immers, indien er met betrekking tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur en onteigening protest wordt geuit, wordt dit protest met geweld de kop in gedrukt, zoals ook reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, waar nog wordt toegevoegd dat 'incidenten' ook voor komen wanneer Palestijnen 'te dicht' bij de Muur komen. Het is evident dat dit ook geldt wanneer de Muur te dicht bij de Palestijnen komt, aldus verzoeker, die meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erin faalt zijn problemen te kaderen in de algemene situatie op de Westelijke Jordaanoever en erin faalt om deze algemene situatie als context te gebruiken om de persoonlijke problemen te lezen. Het Commissariaat-generaal gaat wel in op de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever, maar doet dit enkel met het oog op de situatie vermeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een uitzonderlijke situatie waarbij de situatie van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker enkel door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op schade. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever dus enkel onderzoekt als een gedepoliteerde geweldsituatie, 'willekeurig geweld' waarvan hij al dan niet slachtoffer kan worden, en niet als een situatie van bezetting en conflict waarbij mensenrechten van één bevolkingsgroep op grote schaal worden geschonden, als een systemische vervolging gericht tegen één groep. Het is nochtans net die algemene vervolgingsituatie van de Palestijnse inwoners van de Westelijke Jordaanoever, en zeker de inwoners van het gebied area C, en specifiek de gebeurtenissen in Beit Ummar zoals de vergrendeling van de stad, de raids, de ontvoeringen en andere gewelddadige incidenten die relevant zijn om de subjectieve impact van de individuele vervolgingsfeiten die verzoeker ondergaan heeft in rekening te brengen bij de kwalificatie ervan. Daarbij gaat verwerende partij geenszins in op de situatie in en rond Hebron, terwijl nota bene een specifiek onderdeel van de COI Focus daaraan gewijd wordt en het de regio is waar verzoeker woont. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat bij de analyse van de feiten die hij ondergaan heeft en de kwalificatie ervan, de specifieke aard van het Israëliisch-Palestijnse conflict in het algemeen en het karakter en de impact van de bezetting in het bijzonder dient geanalyseerd te worden, en dat meer bepaald de systematische mensenrechtenschendingen begaan door de Israëliische autoriteiten, hun doel en de impact op het leven van de Palestijnse bevolking in kaart dienen gebracht te worden. De impact van de bezetting op de Palestijnse bevolking op de Westelijke Jordaanoever kan niet gemeten worden aan het aantal burgerslachtoffers. De bezetting kent (voorlopig) een laag aantal burgerslachtoffers. Maar de asielinstanties dienen erover te waken dat het aanhoudende geweld hierdoor niet gerelativeerd wordt. Er dienen andere indicatoren gehanteerd te worden om de impact van de bezetting te meten op het dagdagelijkse leven van de Palestijnse burgerbevolking zoals het patroon van systematische mensenrechtenschendingen in de vorm van ernstige beperking van de bewegingsvrijheid, controlemaatregelen, raids, huiszoekingen, landroof, huisvernietiging, arbitraire detentie, ondervraging, geweld van settlers en het Israëliische leger, enz. Het is belangrijk deze systematische mensenrechtenschendingen en schendingen van het internationaal recht te kaderen binnen het doel van het Zionistisch project, een doel dat niet onder stoelen of banken gestoken wordt maar duidelijk zichtbaar is op het terrein, namelijk de annexatie van land, transfer van de eigen bevolking naar dit land (settlements) en de gedwongen verplaatsing van de oorspronkelijke bevolking, de Palestijnen van het land. De Israëliische autoriteiten gebruiken hiervoor een soort geweld, "*slow of cold violence*" dat misschien minder direct zichtbaar is in de vorm van het aantal burgerslachtoffers maar wel een grote impact heeft op het dagelijkse leven van de Palestijnen, wiens leven hen doelbewust ondragelijk wordt gemaakt.

De sleutel voor de annexatie van area C en de gedwongen transfer van de Palestijnen is de vernieling van de Palestijnse ruimte en de confiscatie van en controle over Palestijns land. Dit is de noodzakelijke achtergrond waartegen verzoekers relaas dient beoordeeld te worden. Als inwoner van de Westelijke Jordaanoever werden zijn fundamentele rechten aanhoudend geschonden. Hij werd als Palestijn onderworpen aan een discriminerend regime van militaire wetten en een partijdig juridisch systeem opgelegd door de bezetter. In de dagdagelijkse realiteit werd hij geconfronteerd met de gewelddadige aanwezigheid van Israëlische soldaten en settlers en dit zonder enige wettige basis. Zijn vrijheid van beweging werd ernstig beperkt door de talrijke check-points, barrières, ondervragingen, identiteitscontroles en afsluiting van zijn dorp. Hij werd op jonge leeftijd het slachtoffer van een arbitraire arrestatie en werd ook later nog opgeroepen voor ondervraging zonder aanvaardbare reden. Nu worden hij en zijn familie getroffen door landconfiscatie voor de bouw van de scheidingsmuur en settlersweg. Zijn vrijheid van beweging zal nog verder beperkt worden. En een centrale bron van inkomsten, de landbouw, zal verdwijnen samen met zijn land. Het doel van deze maatregelen is de gedwongen transfer van verzoeker en zijn familie. Wat verwerende partij doet is eerst de daden beoordelen, om dan apart de context te bespreken. Terwijl eerst de context dient beoordeeld te worden en dan de daden, want de context informeert de impact en de subjectieve ervaring van de daden op ontegensprekelijke wijze. *In casu* zou verwerende partij, die zelf gewag maakt van 'cumulatieve discriminatoire acties', 'reële problemen', onrechtvaardige behandeling, algemene onveiligheid, rekening moeten houden met de context van de bezetting, de geschiedenis van onteigening en volksverdrrijving van 1948 tot vandaag, de explosieve groei van nederzettingen, de ontvoeringen, raids en moord in Beit Ummar in die context, enz. om te oordelen of verzoeker al dan niet vervolgd wordt. Wat verwerende partij niet mocht doen was de 'confiscatie' van grond geïsoleerd beschouwen, los van verzoekers voorgeschiedenis, los van de bezetting, los van de verdrrijving van Palestijnen en los van de veiligheidssituatie. Het is een verkeerde analyse die volledig voorbij gaat aan de objectieve en beleefde context van de feiten, aldus verzoeker, die voorts de mening toegedaan is dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat er sprake moet zijn van een schending van artikel 2 of 3 EVRM om van vervolging te spreken juridische basis mist. Het feit dat er in zijn geval sprake is van wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd, dat er onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing is en dat zijn toegang tot rechtsmiddelen ontnomen werd, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd, zorgt er volgens verzoeker voor dat hij als Palestijn woonachtig in area C onderworpen is aan een discriminerend regime van militaire wetten en een partijdig juridisch systeem opgelegd door de bezetter en dat de gewelddadige aanwezigheid, zonder enige wettige basis, van Israëlische soldaten en settlers, de beperking van zijn vrijheid van beweging door de talrijke check-points, de barrières, ondervragingen, identiteitscontroles en afsluiting van zijn dorp, de arbitraire arrestatie en ondervraging, de landconfiscatie voor de bouw van de scheidingsmuur en settlersweg, de vernietiging van zijn identiteit en doorknippen van de band met zijn familiegeschiedenis, het verjagen van de gronden, de vernietiging van gewassen, de bedreiging met een pistool, beschoten worden, en de constante dreiging van geweld, in zijn hoofde vervolging uitmaakt. Verzoeker stelt in dit verband nog dat confiscatie van land of beperkingen van de bewegingsvrijheid op zich misschien geen vervolging uitmaakt, maar dit wel is indien het discriminatoir en zonder wettige grond is en bijvoorbeeld enkel de Palestijnse bevolking treft. Dit geldt des te meer omdat elk protest met geweld zal beantwoord worden, wat verwerende partij ook toegeeft. Verzoeker verklaart dat zijn landbouwgronden, waardoor de familie in haar levensonderhoud kan voorzien, zullen verdwijnen door de bouw van de scheidingsmuur en de aanleg van een nieuwe settlersweg. Verwerende partij stelt dat dit niet vaststaat maar in de voorbije jaren werd 60 procent van de Westelijke Jordaanoever ingenomen en in de voorbije 2 jaar zijn de illegale nederzettingen er ook gekomen en werd het aantal nederzettingen exponentieel uitgebreid. Dit is een bewuste politiek van de Israëlische staat die wordt geduld door de internationale gemeenschap. Rekening houdend met het feit dat de plannen al overgemaakt zijn aan de gemeente, dat de gronden volgens de gemeente buiten hun controle liggen (CGVS p. 11), en met hoeveel Palestijns grondgebied werd ingenomen door de Israëlische staat sinds 1948 tot nu, de bezetting, de scheidingsmuur, de indeling na Oslo en de nederzettingenpolitiek is het naar mening van verzoeker wel bijzonder hypothetisch om te stellen dat de nieuwe scheidingsmuur er misschien wel niet komt. En zelfs dan nog dient rekening gehouden te worden met het feit dat het verzoeker en zijn familie nu al onmogelijk wordt gemaakt om de grond te bewerken en dit met geweld wordt afgedwongen. De settlers worden dan nog eens gedekt door het IDF. Verzoeker voegt hieraan toe dat het Internationaal Gerechtshof besliste dat de bouw van de scheidingsmuur en het bijhorende controleregime een flagrante schending van het internationaal recht vormt. De veiligheidsredenen ingeroepen langs Israëlische zijde kunnen volgens het Hof de bouw van de scheidingsmuur niet vergoelijken. De muur wordt niet gebouwd op de groene lijn maar op Palestijns gebied waardoor in praktijk grote delen Palestijns land de facto geannexeerd worden door Israël en de levens van de onder het internationaal humanitair recht beschermde Palestijnse bevolking verwoest worden.

Door de bouw van de scheidingsmuur op zijn land, zullen verzoekers basismensenrechten zoals vrijheid van beweging, recht op huizing, recht op werk, enz. geschonden worden.

Verzoeker vervolgt dat de huidige situatie en de wijze waarop die evolueert als gevolg hebben dat hij in tal van grondrechten wordt aangetast. Verzoeker wijst vooreerst op de gedwongen verplaatsing. De scheidingsmuur is onderdeel van een puur discriminatoir en repressief beleid van ruimtelijke ordening uitgeschreven door de Israëlische autoriteiten met als doel het verminderen van Palestijnse aanwezigheid in de Westelijke Jordaanoever, haar vervangen door Israëlische settlers en de uiteindelijke annexatie van area C van de Westelijke Jordaanoever. Gedwongen verplaatsing van een onder internationaal recht beschermde bezette bevolking vormt een zware schending van het internationaal humanitair recht. Het gedwongen verplaatsen van de burgerbevolking gaat gepaard met verscheidene mensenrechtenschendingen en maakt zowel een oorlogsmisdaad als een misdaad tegen de mensheid uit. Daarnaast werpt verzoeker op dat het recht op bewegingsvrijheid binnen de grenzen van de staat waarvan je onderdaan bent een fundamenteel mensenrecht is gewaarborgd door artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (IVBPR). Hetzelfde grondrecht wordt gewaarborgd door artikel 2 van Protocol Nr. 4 bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen. Het recht op bewegingsvrijheid kan enkel onderworpen worden aan beperkingen die bij wet voorzien zijn en die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Het gaat om uitzonderingssituaties die de bescherming van de democratie op het oog hebben. Het is naar mening van verzoeker uitgesloten dat de bewegingsvrijheid van Palestijnen in het algemeen legitiem kan beperkt worden. Niet alleen is dit in Israël niet voorgeschreven door een wet, maar het ondermijnt de democratische kernwaarden en de gelijkheid. Het staat soevereine staten absoluut niet vrij om de bewegingsvrijheid van onderdanen, noch van inwoners van bezet gebied in het algemeen te beperken, ook niet als er verwezen wordt naar openbare orde en moraal. Het is immers een regelrechte aanfluiting van het fundamenteel recht op bewegingsvrijheid en het non-discriminatiebeginsel die ten grondslag liggen aan de internationale mensenrechten. Het ondermijnt de waardigheid van elke persoon op een fundamentele manier, beperkt hun zelfontplooiing, privacy en integriteit en beperkt toegang de arbeidsmarkt, ziektezorg, etc. Daarnaast wordt verzoekers recht als Palestijn op zelfbeschikking door het nederzettingenbeleid of de kolonisatie geschonden (artikel 1 IVBPR samengelezen met artikel 27 IVBPR). Verzoeker stelt verder dat het gevaarlijk is in Beit Ummar je grond te bewerken en dat je wel kan gaan protesteren, maar dat het niet enkel nutteloos, maar ook gevaarlijk is (CGVS p. 13). Zijn recht op een vrije meningsuiting (artikel 19.1 IVBPR) en op vrije vergadering (artikel 21 IVBPR) wordt zo geschonden. Het feit dat je grond bewerken op zich je voor je leven moet doen vrezen maakt een risico op een schending van je recht op leven (artikel 6.1. IVBPR), en je recht om niet mensonwaardig behandeld te worden (artikel 7 IVBPR) reëel. Dit dient uiteraard verbonden te worden aan verzoekers woonst die vlak naast de nederzettingen ligt en het geweld dat hij ervaart door de militaire posten en de kolonisten. Er kan niet van verzoeker verwacht worden dat hij niet protesteert tegen een dergelijke behandeling, hetgeen een risico zou inhouden voor zijn leven en veiligheid. Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 9 IVBPR dat voorziet in het recht niet willekeurig aangehouden te worden en naar artikel 17.1 IVBPR dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. De confiscatie van grond die mee de identiteit bepaalt van verzoeker en zijn familie, die mee bepaalt welke ontplooiingsmogelijkheden ze hebben, en die bepaalt hoe ze hun leven kunnen inrichten en of ze op die plaats kunnen blijven of niet, en de nederzettingen die geplaatst worden en die verzoekers bewegingsvrijheid bepalen, vormen een ernstige inmenging in zijn recht op een privéleven, gezinsleven en huis. Daarnaast is verzoeker van oordeel dat ook artikel 2.1 van het IVBPR wordt geschonden. Artikel 26 van dat verdrag voorziet dat elkeen gelijk is voor de wet en zonder discriminatie aanspraak heeft op gelijke bescherming door de wet. In het IVBPR is de derogatie van rechten enkel toegestaan voor zover die derogatie niet discriminatoir is, wat in dit geval gezien het enkel om Palestijnen gaat wel het geval zou zijn, en slechts voor zoverre het gaat om de artikelen 6 (recht op leven), 7 (verbod op foltering en mensonwaardige of vernederende behandeling), 8 (eerste en tweede lid), 11, 15, 16 en 18. Bovendien dient er rekening gehouden te worden met wat voorzienbaar is in de nabije toekomst, gezien de vrees voor vervolging in eerste instantie een toekomstige vervolging betreft. Verzoeker kan bij de uitbreiding van de nederzetting en de inbeslagname van zijn gronden niet verwacht worden zijn mond te houden of zijn politieke overtuigingen voor zichzelf te houden. Verwerende partij dient hierbij ook rekening te houden met het verzet dat verzoeker reeds pleegde door zijn gronden ostentatief te gaan bewerken en dit te blijven doen, en zijn Fatah lidmaatschap.

Er dient naar analogie gewezen te worden op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak van 7 november 2013, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X (C-199/12), Y (C-200/12), en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel (C-201/12) waarin wordt gesteld dat men van leden van een bepaalde sociale groep niet kan verwachten discreet te zijn over hun lidmaatschap, aldus nog verzoeker. In dezelfde zin kan van verzoeker niet verwacht worden zich terughoudend op te stellen bij de beperking van zijn bewegingsvrijheid, de bedreiging van zijn fysieke integriteit en vrijheid, en de confiscatie van zijn grond, om vervolging te vermijden. Tot slot herhaalt verzoeker dat hij ook aan een behandeling wordt onderworpen zoals verboden door het Internationaal Verdrag inzake de Uitbanning van alle vormen van Rassendiscriminatie (CERD), en dat zijn rechten onder artikel 5 van dat verdrag geschonden worden. Verzoeker geniet geen recht op gelijke behandeling voor de rechterlijke instanties in Hebron, zijn recht op fysieke veiligheid en bescherming door de Staat zijn niet gewaarborgd, en ook zijn recht op bewegingsvrijheid, eigendom te hebben alleen of in associatie met anderen, zijn recht te erven, vrijheid van mening, vergadering en zijn economische en sociale rechten worden geschonden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dit in rekening te brengen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Net als tal van andere aspecten werd ook hier geen rekening mee gehouden en werd er een veel te steriele en beperkte analyse gemaakt, zonder rekening te houden met essentiële aspecten als wat andere inwoners van Beit Ummar al overkomen is, aldus verzoeker.

Wat betreft de mogelijkheid nationale bescherming te bekomen, voert verzoeker aan dat een eerste struikelblok is dat de area C-gebieden van de Westelijke Jordaanoever niet gecontroleerd worden door de Palestijnse Autoriteit, maar enkel door het Israëlische leger. De vraag is dan welke de 'staat' is t.o.v. waarvan verzoeker kan verwacht worden zich te wenden voor bescherming. Het grondgebied in kwestie wordt immers niet beheerst door de PA, en zij is niet in staat of bereid bescherming te bieden gezien dit onwettig zou zijn. Verzoeker verwijst naar de Kwalificatierichtlijn, in het bijzonder artikel 8.2, waaruit volgt dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te onderzoeken of hij toegang heeft tot effectieve bescherming of niet. Hij verwijst in dit verband tevens naar en citeert uit het neergelegde advies van het BCHV van 11 januari 2016, waar uitgebreid wordt uiteengezet dat er geen bescherming is binnen het systeem van bezetting. Indien verwerende partij het niet eens is met de hierin opgenomen informatie en argumentatie dient zij andere informatie aan te brengen en deze argumentatie te weerleggen, aldus verzoeker, die stelt dat het louter negeren van de informatie en argumentatie niet strookt met haar verplichtingen als asielinstantie en als onderdeel van het bestuur. Tot slot wijst verzoeker op de recente wet die gestemd is in Israël met betrekking tot de legale regularisatie van de recent ingepalmde grond op de Westelijke Jordaanoever (bijlage 8). Het is dan ook duidelijk dat er geen enkel perspectief bestaat om effectieve bescherming te bekomen. Verzoeker voegt nog een artikel bij dat aantoonde dat bij een onteigening door settlers in Hebron, dus niet in area C zelf, de beslissingen van de Israëlische rechtbanken in de realiteit geen enkele bescherming bieden aan Palestijnse burgers (bijlage 9).

Tot slot merkt verzoeker op dat de vraag die verwerende partij stelt naar de effectiviteit van zijn vlucht om hem tegen de vervolging te beschermen naast de kwestie is en de impact van een dergelijke vervolging op zijn waardigheid miskent. Elke dag met lede ogen moeten aanzien hoe jouw land bewerkt en gebruikt wordt door settlers, geen kik mogen geven of met geweld af te rekenen krijgen, steeds moeilijker zich kunnen bewegen en steeds verder van de grond gedwongen worden is wel degelijk iets waar men bescherming tegen kan zoeken. Het argument dat men moet blijven om zich te verzetten verschilt weinig van de populistische retoriek dat Syrische mannen niet moeten vluchten maar moeten vechten, en de gemeenplaatsen over de nakba waarbij Palestijnen de verantwoordelijkheid kregen voor de kolonisatie omdat ze hun land ontvlucht zijn. Verzoeker ziet niet in hoe dit juridisch relevant is, en acht het niet te rijmen met een correcte benadering van zijn menselijke waardigheid.

2.1.2. In de nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe dat er geen grond middel werd aangevoerd.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, betoogt hij dat in zoverre verzoeker in het onderhavig verzoekschrift wijst op de gelijkenissen en verschillen tussen de heden aangevochten beslissing en de beslissing die eerder gedurende de asielpcedure werd genomen en die werd ingetrokken, verzoeker zich niet kan steunen op de inhoud of de motieven van de eerder genomen beslissing, omdat deze werd ingetrokken. Door deze intrekking bestaat deze initiële beslissing immers niet meer in het rechtsverkeer.

Waar verzoeker meerdere malen verwijst naar en citeert uit de brief van het BCHV van 11 januari 2016 benadrukt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met deze brief. Hij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en merkt volledigheidshalve op dat een brief van het BCHV geen juridisch afdwingbare rechtsregel(s) betreft.

Waar verzoeker beweert dat een loutere vrees voor toekomstige vervolgingen kan volstaan om als vluchteling te worden beschouwd, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Waar verzoeker aanvoert dat de wettelijke en feitelijke basis voor de kwalificatie die verwerende partij geeft aan de feiten ontbreekt, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker zich enerzijds beperkt tot het louter hernemen van zijn reeds eerder tijdens de procedure afgelegde verklaringen en anderzijds tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoeker en zijn familie vele nadelen ondervonden door de aanwezigheid van Joodse nederzettingen en Israëliëse militairen, over de beperking van de bewegingsvrijheid en over alle maatregelen en acties die worden ondernomen om landbouw op Palestijnse gronden te verhinderen. Ook kon verzoeker door middel van zijn verklaringen en de voorgelegde stukken aannemelijk maken dat hij en zijn broers verscheidene stukken landbouwgrond in en rond Beit Ummar bezitten, en dat er een risico bestaat dat hen de toegang tot enkele van die gronden zullen verliezen door de constructie van hekken of muren om de nieuwe Joodse nederzetting in Beit Baraka te beschermen.

Op basis van verzoekers verklaringen en de voorgelegde stukken kan echter niet worden geconcludeerd dat de discriminatoire acties tegen verzoeker en diens familie aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus. De commissaris-generaal volhardt in de motieven van de bestreden beslissing.

Het algemene (theoretische) betoog betreffende vanaf welk punt discriminaties vervolging uitmaken, volstaat ook niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij een Palestijn is uit Beit Ummar. De verwijzing naar de algemene situatie in de Westelijke Jordanoever in het algemeen en Beit Ummar in het bijzonder en de argumentatie in het verzoekschrift dat bewoners van C-gebied behoren tot de meest kwetsbare groep in de Westelijke Jordanoever, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande appreciatie. Verzoeker kan immers volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in zijn regio van herkomst om aan te tonen dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker erin faalt zijn problemen te kaderen in de algemene situatie op de Westelijke Jordanoever, erin faalt om deze algemene situatie als context te gebruiken om de persoonlijke problemen te lezen, moet erop worden gewezen dat alvorens een beslissing te nemen de commissaris-generaal alle elementen beschikbaar in het administratieve dossier bestudeert. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel benaderd. Hij houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker.

Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de commissaris-generaal.

Waar verzoeker opwerpt dat de huidige situatie en de wijze waarop die evolueert als gevolg hebben dat hij in tal van grondrechten wordt aangetast en vervolgens een opsomming geeft van alle artikelen van het IVBPR die volgens hem geschonden worden, waaronder het recht op bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vergadering, verbod op discriminatie, merkt verwerende partij vooreerst op dat in veel gevallen het EVRM de burger dezelfde of een ruimere bescherming geeft. Aangezien de bescherming die geboden wordt door de artikelen 6 en 7 van het BUPO-Verdrag gelijkaardig is aan deze die geboden wordt door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en nu blijkt de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet geschonden werden, kan *in casu* ook geen schending van de artikelen 6 en 7 van het BUPO-Verdrag weerhouden worden. De schending van de artikelen 5 (recht op vrijheid), 7 (geen straf zonder wet), 8 (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, woning en briefwisseling), 9 (vrijheid van gedachte), 10 (vrijheid van meningsuiting), 11 (vrijheid van vergadering) en 14 (verbod op discriminatie) van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930)(RvV 181 694 van 2 februari 2017). Aangezien de bescherming die geboden wordt door de artikelen 12, 15, 17, 19, 21 en 26 van het IVBRP of BUPO-Verdrag gelijkaardig is aan deze die geboden wordt door bovengenoemde artikelen van het EVRM kunnen deze artikelen *in casu* evenmin dienstig worden ingeroepen.

Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker in zijn beroepsakte in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds een schending van de bewegingsvrijheid aanvoerde en benadrukte dat de vrijheid van beweging in hoofde van de Palestijnen beknot werd zodat zij geen toegang hebben tot de basisdiensten zodat dit element reeds beoordeeld werd door het arrest van de Raad van State van de RvV met nr. 143 054 van 13 april 2015.

In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, waar hij in gebreke blijft. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voorbedoeld artikel. Gelet op wat voorafgaat zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de mogelijkheid nationale bescherming te bekomen, citeert verzoeker wederom uit de brief van het BCHV van 11 januari 2016 en is van mening dat indien verwerende partij het niet eens is met de hierin opgenomen informatie en argumentatie zij andere informatie dient aan te brengen en deze argumentatie dient te weerleggen.

Het louter negeren van de informatie en argumentatie strookt niet met haar verplichtingen als asielinstantie en als onderdeel van het bestuur. Tot slot wijst verzoeker op de recente wet die gestemd is in Israël met betrekking tot de legale regularisatie van de recent ingepalmde grond op de Westelijke Jordaanoever (bijlage 8). Het is dan ook duidelijk dat er geen enkel perspectief bestaat om effectieve bescherming te bekomen. Verzoeker voert nog een artikel dat aantoont dat bij een onteigening door settlers in Hebron, dus niet in area C zelf, de beslissing voor de Israëlische rechtbanken geen enkele bescherming bieden in de realiteit aan Palestijnse burgers (bijlage 9).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volhardt in de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de regio van herkomst van verzoeker en een persbericht aangaande een onteigening van een Palestijnse woning in de stad Hebron doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Verzoeker toont hiermee nog geenszins aan dat hij bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voorts merkt de commissaris-generaal op dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - waarvan een actualisatie wordt toegevoegd aan onderhavige verweernota - blijkt dat de Israëlische operaties "*Bewakers van onze Broers*" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en "*Beschermde Rand*" in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's mondde manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten. Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij om deze appreciatie te weerleggen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's van verzoekers gronden en de bewerking ervan, een e-mail van verzoeker aan zijn raadsman dd. 7 april 2017, het artikel "*Palestinians demonstrate against the sale of the Presbyterian church and new settlements near Beit El Baraka*" van International Solidarity Movement van 15 augustus 2015, het artikel "*Israel land grab West Bank church endowments*" van Al Monitor van 15 augustus 2015, het artikel "*Palestinian church annex, added tot settlement bloc*" van Middle East Monitor van 7 januari 2016, het artikel "*Israeli Troops Stop a Protest Against the Takeover of Beit Al Baraka Church by Israeli Settlers*" van IMEMC News van 28 juni 2015, het artikel "*Land grab law 'allows theft, stalls peace process'*" van Al Jazeera van 8 februari 2017 en het artikel "*Israeli settlers raid Palestinian home, move in furniture, despite court ruling*" van Maan News van 26 juli 2017.

Ter terechtzitting van 8 juni 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het artikel *“Beit Ummar: Soldiers arrest boy aged 13”* van Btselem van 8 november 2017, het artikel *“Israel raids Beit Ummar, sprays houses with sewage”* van Middle East Monitor van 29 april 2017, het artikel *“Israel delivers demolition, stop-work orders tot Palestinian family in Beit Ummar”* van Maan News van 21 maart 2017, het artikel *“Palestinian Youths attack settlers’ bus near Beit Umar town”* van The Palestinian Information Center van 11 januari 2018, het artikel *“Settlers, soldiers raid Beit Ummar, near Hebron, provoke clashes”* van Wafa van 29 juni 2017, het artikel *“Israeli Colonist Settlers Attack Farmers in Beit Ummar”* van The Gaza Post, het artikel *“Israeli forces kill Palestinian teen after alleged stabbing near Hebron settlement”* van Maan News van 7 februari 2018, het artikel *“Israeli soldiers shoot, kill Palestinian worker in Hebron”* van Maan News van 2 juni 2018, het rapport *“Vulnerability Profile of Palestinian Communities in Area C”* van OCHA en foto's van vervuilde landbouwgronden in Beit Ummar.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Cisjordanie. Situation sécuritaire.”* van 21 augustus 2017 gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat hij zijn problemen met Hamas niet aannemelijk maakte, hij in huidig tweede verzoek om internationale bescherming vasthoudt aan zijn toenmalige problemen met Hamas en stelt dat die nog steeds actueel zijn doch er zich geen nieuwe incidenten voordeden in deze kwestie en hij geen nieuwe stukken voorlegt ter ondersteuning van dit probleem zodat het CGVS niet anders kan dan opnieuw oordelen dat deze problematiek niet aannemelijk is, (ii) zijn verklaringen over de vele nadelen die hij en zijn familie ondervonden door de aanwezigheid van Joodse nederzettingen en Israëliëse militairen, over de beperking van hun bewegingsvrijheid en over alle maatregelen en acties die worden ondernomen om landbouw op Palestijnse gronden te verhinderen niet worden betwist en hij ook door middel van zijn verklaringen en de voorgelegde stukken aannemelijk kon maken dat hij en zijn broers verschillende stukken landbouwgrond in en rond Beit Ummar bezitten en dat er een risico bestaat dat zij de toegang tot enkele van die gronden zullen verliezen door de constructie van hekken of muren om de nieuwe Joodse nederzetting in Beit Baraka te beschermen doch op basis van zijn verklaringen en de voorgelegde documenten niet kan geconcludeerd worden dat de discriminatoire acties tegen hem en zijn familie aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus daar (1) hij en zijn familie niet afhankelijk zijn van de opbrengst van de bewuste gronden om in hun levensonderhoud te voorzien zodat, indien het werkelijk zover komt dat hen de toegang tot een deel van hun gronden wordt ontzegd - hoe onrechtmatig en discriminatoir dit ook moge zijn - dat het hen niet onmogelijk zal maken zichzelf te onderhouden en in de regio te blijven wonen, (2) de gevreesde *de facto* confiscatie van enkele van hun landbouwgronden door de bouw van een hek/muur nog niet heeft plaatsgevonden en zijn vrees voor confiscatie in die zin dus tot nu toe hypothetisch is, (3) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er tegen de pogingen tot confiscatie van hun landbouwgronden geen nationale bescherming kan geboden worden of dat hier geen bereidheid toe bestaat, (4) hij niet kan specificeren wat de gemeente precies onderneemt om de bouw van het hek tegen te gaan en hij niet kan verduidelijken hoeveel andere grondeigenaars eveneens riskeren hun gronden te verliezen, wat wijst op een desinteresse in zijn hoofde en afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, (5) zijn verzoek om internationale bescherming gecentreerd is rond zijn vrees dat landbouwgronden worden geconfisqueerd en zij klaarblijkelijk op de eerste plaats die grond doorheen de jaren zijn blijven bewerken om precies dat tegen te gaan zodat het niet duidelijk is in welke zin een vlucht naar België hem in deze kwestie zou helpen aangezien zijn afwezigheid van de Westelijke Jordaanoever naar alle waarschijnlijkheid het behoud van de gronden bemoeilijkt gezien hij er zelf niet op kan werken of ze op andere wijze kan beschermen en hij zichzelf door te vertrekken in de onmogelijkheid stelt de bewuste gronden te bewerken en te gebruiken, wat in feite gelijk valt met het gevreesde resultaat van de eventuele confiscatie zodat in die zin de bewerking van de gronden opgeven een spijtige maar logischere stap lijkt dan de drastische beslissing om naar België te vluchten en (6) de door hem aangehaalde incidenten met Israëliëse soldaten of Joodse kolonisten weliswaar de bewerking van hun gronden bemoeilijken maar niet kan gesteld worden dat hierbij sprake is van een schending van artikel 2 van het EVRM of dat het minimum niveau van hardheid opgelegd door artikel 3 van het EVRM bereikt werd, evenmin kan gesteld worden dat zijn leven ondragelijk gemaakt werd daar hij en zijn familie niet afhankelijk zijn van de opbrengst van deze gronden om in hun levensonderhoud te voorzien en deze handelingen bovendien dienen gekaderd te worden in de pogingen tot confiscatie van hun landbouwgronden, waarvan hij niet heeft aangetoond dat hiertegen geen nationale bescherming kan geboden worden of dat hier geen bereidheid tot bestaat, (iii) de documenten die hij voorlegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds in die beslissing werden besproken

en de documenten die hij voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag zijn grondbezit, het probleem met de nederzettingen rond Beit Ummar, zijn identiteit en het feit dat hij studeerde aan de universiteit van Gent aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, en de brief van het BCHV een redenering bevat over waarom de grondproblematiek in Beit Ummar als vervolging dient beschouwd te worden doch hoger werd uitgelegd waarom die redenering in dit geval niet kan gevolgd worden en (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 augustus 2017 (CG nr. 1316151Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Aan verzoekers identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever wordt niet getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet beweert en ook niet aan toont aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, “*Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*”, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;

- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “*bescherming*” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “*wegens deze vrees*”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grond heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.6. *In casu* wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Beit Ummar, gelegen in de C-zone in de Westelijke Jordaanoever, waar een actief nederzettingenbeleid wordt gevoerd. Evenmin wordt betwist dat verzoeker en zijn broers er zes stukken landbouwgrond bezitten, dat het bewerken van deze gronden sterk wordt bemoeilijkt door de aanwezigheid van Joodse kolonisten uit nederzettingen uit de omgeving, die Palestijnse landbouwers intimideren, hen van de gronden verjagen, acties ondernemen om de bewerking van de gronden te bemoeilijken en de gewassen vernielen. Voorts zijn er de beperkingen die worden opgelegd door Israëlische militairen (de controleposten beperken hun bewegingsvrijheid, soms wordt de toegang tot de gronden ontzegd en er kunnen geen tractoren op de gronden worden gebruikt omdat het risico bestaat dat die door het leger worden geconfisqueerd). De verklaringen van verzoeker dat drie van deze gronden geconfisqueerd werden naar aanleiding van de geplande constructie van veiligheidshekken en -muren om de nieuwe Joodse nederzetting in Beit Baraka te beschermen, worden evenmin betwist.

Ook verzoekers verklaringen over de problemen die hij en zijn familie hebben gekend en nog steeds ondervinden door de aanwezigheid van Joodse nederzettingen en Israëlische militairen rond Beit Ummar (verzoeker werd op 16-jarige leeftijd een dag vastgehouden door Israëlische troepen nadat Israëlische soldaten bekogeld werden door Palestijnse jongeren, hij werd in 2005 opgeroepen voor verhoor, waarbij hij werd bevraagd over zijn activiteiten, zijn contacten en dergelijke, hun huis ligt vlakbij de begraafplaats van Beit Ummar, van waar jongeren regelmatig Israëlische soldaten bekogelen waardoor het in hun omgeving vaak gespannen is, bij hun huis is een permanente Israëlische controlepost waardoor hun bewegingsvrijheid wordt ingeperkt aangezien zij daar regelmatig worden tegengehouden en ondervraagd) worden niet in twijfel getrokken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is evenwel van oordeel dat op basis van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde stukken niet kan besloten worden dat de *“discriminatoire acties”* tegen hem en zijn familie aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing kunnen een dergelijk besluit echter niet schragen.

Vooreerst kan het bezwaarlijk als een ernstig argument worden aangenomen dat verzoeker en zijn familie niet afhankelijk zijn van de opbrengst van de bewuste gronden om in hun levensonderhoud te voorzien om te oordelen dat de mogelijke confiscatie van deze gronden geen daad van vervolging uitmaakt. Dat verzoekers broers en de echtgenoten van zijn zussen allemaal andere hoofdkomsten hebben en zijn broers in verzoekers afwezigheid de gronden en gewassen proberen te onderhouden doch dit voor hen een nevenactiviteit is, doet immers niets af aan het discriminatoir karakter van de confiscatie, waarbij Palestijnse landbouwgronden worden ingenomen en gekoloniseerd ter uitbreiding van de nieuwe Joodse nederzetting in Beit Baraka. Bovendien blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier of werd onderzocht of / in welke mate verzoeker de gronden in kwestie na de bouw van de veiligheidshelmen en -muren nog zou kunnen bewerken dan wel of / in welke mate het verlies van de deze gronden wordt vergoed. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat de opbrengst van de landbouwgronden naast de inkomsten van de overige familieleden uit andere professionele activiteiten wel degelijk een centrale bron van inkomsten uitmaakt. De familie leeft immers van de vruchten van het land en van het geld dat de verkoop van gewassen opbrengt. Deze opbrengsten zorgen er samen met de andere beroepsinkomsten voor dat de familie in hun levensonderhoud kan voorzien. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook niet zonder meer worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Indien het werkelijk zover komt dat jullie de toegang tot een deel van jullie gronden wordt ontzegd – hoe onrechtmatig en discriminatoir dit ook moge zijn – zal dat het jullie niet onmogelijk maken zichzelf te onderhouden en in de regio te blijven wonen.”*

Gelet op de actieve nederzettingenpolitiek in en rond Hebron en rekening houdend met het feit dat de Israëlische autoriteiten de plannen van het traject van de toekomstige veiligheidshelmen en -muren rond de nieuwe Joodse nederzetting in Beit Baraka reeds overmaakten aan de gemeente, alsook met het feit dat verzoekers gronden blijkens zijn verklaringen buiten de controle van de gemeente liggen (zone C is immers onder volledige Israëlische controle), kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts niet in redelijkheid argumenteren dat verzoekers vrees voor confiscatie van zijn landbouwgronden tot nu toe hypothetisch is omdat de werkelijke bouw van een hek/muur nog niet van start is gegaan, er nog geen startdatum voor de bouw gekend is en de pogingen van de gemeente om de bouw tegen te gaan nog niet ten einde zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar verzoekers verklaringen dat de gemeente van Beit Ummar pogingen onderneemt om de bouw van het hek tegen te gaan, dat deze procedure nog steeds lopende is en dat de zaak normaal gezien aan het oordeel van een Israëlische rechtbank zal onderworpen worden. Hij besluit hieruit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er tegen de pogingen tot confiscatie van zijn landbouwgronden geen nationale bescherming kan geboden worden of dat hier geen bereidheid toe bestaat. De vraag rijst echter of er überhaupt nationale bescherming mogelijk is tegen het confisqueren van gronden door de Israëlische overheid. De Raad leest in het neergelegde advies van het BCHV dat de zone C in de Westelijke Jordaanoever onder volledige Israëlische controle staat, dat er op de Westelijke Jordaanoever geen onafhankelijke autoriteit of rechtsinstantie bestaat op wiens bescherming verzoeker beroep zou kunnen doen, dat de volledige Westelijke Jordaanoever wordt beheerst door het door Israël opgelegde militaire ‘rechtssysteem’, onderworpen om de bezetting in stand te houden en de Palestijnse bevolking te onderwerpen, dat er voor verzoeker geen mogelijkheid bestaat om de confiscatie van zijn gronden voor een onafhankelijke en onpartijdige rechtsinstantie aan te vechten, dat de bevoegde rechterlijke instantie terzake het Israëlische Hooggerechtshof is, dat de scheidingsmuur in weerwil van de opinie van het Internationaal gerechtshof als legaal heeft bestempeld en met haar

uitspraken aldus de illegale acties van de Israëlische staat legitimeert en discriminatie en schendingen van mensenrechten van Palestijnen verankert, en dat verzoeker evenmin beroep kan doen op de Palestijnse Autoriteit, die geen enkele controle heeft over de zone C en die bovendien een overeenkomst inzake “*veiligheidscoördinatie*” heeft met de Israëlische staat, wat er in de praktijk op neerkomt dat de Palestijnse Autoriteit Israëlische bevelen opvolgt, dat opstanden van de Palestijnse bevolking door de Palestijnse Autoriteit worden onderdrukt en zij het Israëlische leger toegang verschaffen tot de gebieden onder hun controle voor het uitvoeren van raids, arrestaties en dergelijke. Verzoeker merkt in het verzoekschrift terecht op dat indien verwerende partij het niet eens is met deze informatie en argumentatie, ze andere informatie dient aan te brengen en deze argumentatie dient te weerleggen, wat zij heeft nagelaten te doen. Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid voor verzoeker om nationale bescherming te bekomen tegen de confiscatie van zijn landbouwgronden. Nochtans ligt de bewijslast in deze bij verwerende partij, zoals verzoeker ook correct opmerkt in het verzoekschrift.

Ter terechtzitting werd ook de vraag gesteld naar de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Naar mening van verwerende partij stelt zich hier geen probleem. Het administratief dossier bevat echter geen enkele informatie die kan toelaten om hiertoe te besluiten.

In de bestreden beslissing wordt voorts geargumenteed als volgt: *“Ten vierde moet de aandacht gevestigd worden op het feit dat uw asielaanvraag is gecentreerd rond landbouwgronden die zich in de Westelijke Jordaanoever bevinden. U vreest dat die gronden worden geconfisqueerd (zie CGVS, p. 9, 10, 11), en het is klaarblijkelijk op de eerste plaats om precies dat tegen te gaan, dat jullie die grond doorheen de jaren zijn blijven bewerken (zie CGVS, p. 7, 12). Het is dan ook niet duidelijk in welke zin een vlucht naar België u in deze kwestie zou helpen. Immers: enerzijds bemoeilijkt uw afwezigheid van de Westelijke Jordaanoever naar alle waarschijnlijkheid het behoud van de gronden gezien u er zelf niet op kan werken of ze op andere wijze kan beschermen. Anderzijds stelt u door te vertrekken zichzelf in de onmogelijkheid de bewuste gronden te bewerken en te gebruiken, wat in feite gelijk valt met het gevreesde resultaat van de eventuele confiscatie. In die zin lijkt de bewerking van de gronden opgeven een spijtige maar logischere stap, dan de drastische beslissing om naar België te vluchten. Uw gestelde nood aan asiel door deze kwestie is met andere woorden niet logisch. Hierbij kan opnieuw naar het hierboven geargumenteerde punt worden verwezen dat jullie niet afhangen van de landbouwgronden voor jullie levensonderhoud.”* Het getuigt echter van weinig ernst om verzoekers vrees voor verlies van zijn landbouwgronden te relativieren en te minimaliseren door te stellen dat hij zichzelf door zijn vlucht naar België in de onmogelijkheid heeft gesteld om de bewuste gronden te bewerken en te gebruiken en dit voor hem in de praktijk hetzelfde resultaat oplevert als de gevreesde confiscatie. Uit dergelijke argumentatie blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erin faalt de confiscatie van verzoekers gronden te beoordelen in het licht van het geheel van zijn verklaringen over de problemen die hij en zijn familie in Beit Ummar ondervonden en nog steeds ondervinden met Israëlische soldaten en Joodse kolonisten (verjaagd worden van de gronden, geïntimideerd worden, met een pistool bedreigd worden, de gewassen worden vernield, bewegingsbeperkingen opgelegd door het Israëlische leger, de arbitraire detentie waaraan verzoeker onderworpen werd, beperkt worden in bewegingsvrijheid doordat hij naast een weg woont die door kolonisten gebruikt wordt, lastig gevallen worden door het Israëlische leger, problemen kennen doordat hij vlakbij het kerkhof woont van waaruit Palestijnse jongeren stenen gooien naar de nederzettingen, beschoten worden, enz.) en nalaat de confiscatie van de grond te beoordelen in het kader van de algemene bezettingssituatie waarbij mensenrechten van één bevolkingsgroep, met name de Palestijnen, systematisch op grote schaal worden geschonden en waarbij de situatie van de inwoners van zone C bijzondere aandacht verdient. De confiscatie van verzoekers landbouwgronden kan echter niet los gezien worden van de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever in het algemeen en in en rond Hebron in het bijzonder, de bezetting, het nederzettingenbeleid, de kolonisatie en de inbreuken op fundamentele mensenrechten, de verregaande discriminatie en het geweld die hiermee gepaard gaan.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Situation sécuritaire.*” van 12 oktober 2016) en de verweernota (COI Focus “*Territoires Palestiniens - Cisjordanie. Situation sécuritaire.*” van 21 augustus 2017) dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §

2, c) van de Vreemdelingenwet. In de nota met opmerkingen erkent de commissaris-generaal het belang van het in rekening brengen van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing, waarbij in elk stadium van de procedure de feiten moeten worden beoordeeld in het licht van de bestaande situatie. De informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert is naar het oordeel van de Raad echter niet voldoende actueel om een correcte inschatting te kunnen maken van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever. Dit klemt des te meer daar uit de door verzoeker bij aanvullende nota bijgebrachte informatie, in het bijzonder het rapport van OCHA, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westbank en in het bijzonder in de C-zone, van waar verzoeker afkomstig is, bijzonder precair is. Een actualisering van de landeninformatie dringt zich dan ook op, waarbij bijzondere aandacht dient uit te gaan naar de huidige situatie in de C-zone.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek en dat een nader onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. C. VERHAERT,
dhr. S. VAN CAMP,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS